

Sam & Sari

4

De Fluisterende Boom

B.C.F. BILTEREST

Op de boerderij

De zon hing als een warme, gouden ballon boven de velden. Ze scheen recht op de boerderij waar Sam en Sari woonden, alsof ze speciaal vandaag besloten had om extra haar best te doen.

In de weide loeide een koe langzaam, alsof ze zich verveelde. Een andere koe bewoog alleen haar staart om een vlieg weg te jagen. De kippen scharrelden druk rond het erf en deden alsof ze het allerbelangrijkste werk van de wereld uitvoerden: kruimels zoeken.

Sam zat op de houten trap voor de achterdeur met een boek op zijn knieën. Het was een spannend boek over een geheime gang, een verdwenen schat en een hond die slimmer was dan de mensen. Maar Sam merkte dat hij telkens dezelfde zin opnieuw las.

Hij keek op.

Zijn blik gleed over het erf, over de stallen, over de moestuin waar Greta haar planten water gaf... en bleef hangen bij de grote boom achter in de tuin.

Die boom was er natuurlijk al vanaf het begin. Toch leek hij de laatste dagen... groter. Donkerder misschien. Of was het gewoon Sam's gevoel?

Sam zuchtte en trok een grasspriet uit de grond. Hij draaide het tussen zijn vingers.

Sinds ze op de boerderij woonden, had alles een beetje anders gevoeld. De lucht was hier anders: frisser. En 's avonds was het stil, behalve het zachte geluid van dieren en de wind.

Toch miste Sam soms dingen van vroeger. Toen in hun huis met hun ouders. Kleine dingen. Een winkel om de hoek. Een vertrouwde straat. En vooral... het gevoel dat hij alles kende.

Hier was altijd iets nieuws. Zelfs na al die tijd dat ze hier al waren.

“Sam!” riep een stem.

Sari kwam aangerend over het gras en haar rossige haren wapperend als een vlag in de wind. Haar gezicht glom van het zweet en haar ogen glinsterden.

“Je moet komen kijken!” riep ze, zonder eerst adem te halen. “Pablo luistert écht naar me! Echt waar!”

Sam glimlachte automatisch. Sari had al een tijdje een bijzondere band met de paarden. Vooral met Pablo, een grote, donkerbruine ruin met een eigen wil en een blik alsof hij altijd precies wist wat mensen dachten.

“Pablo luistert altijd naar iedereen,” plaagde Sam.

“Nee!” riep Sari fel. “Niet zoals naar mij. Hij deed écht wat ik vroeg. Ik zei: “Pablo, stap.” En toen stapte hij. En toen zei ik: “Pablo, stop.” En toen stopte hij!”

“Wauw,” zei Sam met een overdreven bewonderende stem. “Misschien moet jij paardenfluisteraar worden later.”

Sari stak haar tong uit. “Ik word ruiter. En jij... jij wordt... eh... boeklezer.”

“Dat is een serieus beroep,” zei Sam, en hij klapte zijn boek dicht.

Op dat moment ging de staldeur open en kwam Rik naar buiten. Hij droeg een emmer vol appels en liep alsof hij altijd wist waar hij naartoe moest. Zijn laarzen maakten zachte geluiden op het erf.

“Wie helpt mij vandaag de paarden voeren?” vroeg hij.

Sari stak beide handen in de lucht alsof ze op school een antwoord wist dat niemand anders wist.

“Ik! Ik! Ik!”

Rik grijnsde. “Dat dacht ik al.”

Sam bleef nog even zitten. Hij wist dat hij moest helpen, dat deed hij eigenlijk graag, maar soms voelde het alsof hij zich eerst moest overtuigen om op te staan. Alsof zijn benen net iets zwaarder waren dan bij Sari.

Rik keek naar hem, niet streng, maar met die rustige blik van iemand die veel gezien had.

“En jij, Sam? Kom je mee? Pablo heeft een zwak voor appels.”

Sam trok zijn mondhoek op. “Pablo heeft een zwak voor alles wat eetbaar is.”

“Dat is ook waar,” lachte Rik.

Sam stond op en klopte stof van zijn broek. Op dat moment kwam Greta uit de keuken met een doek over haar schouder. Ze had haar haren vastgemaakt en er

zat een klein beetje aarde op haar wang, alsof de tuin haar had aangeraakt.

“Zorg dat jullie de emmer niet omgooien,” zei ze, terwijl ze Sari even speels aan haar capuchon trok. “En Sari... niet rennen met appels. Vorige keer dacht Luna dat jij een wortel was.”

“Dat was één keer!” riep Sari verontwaardigd.

“Eén keer was genoeg,” zei Greta met een glimlach.

Samen liepen ze naar de paardenweide. Pablo hief zijn hoofd al op zodra hij de emmer zag. Zijn oren gingen naar voren en hij snoof luid.

“Zie je wel?” fluisterde Sari trots. “Hij herkent mij.”

“Hij herkent de appels,” verbeterde Sam.

Sari negeerde hem. Ze liep met grote, zelfverzekerde stappen naar de omheining en klom erover alsof ze al haar hele leven op een boerderij woonde.

Sam volgde iets voorzichtiger. Hij voelde de zon op zijn nek en hoorde het zachte gras onder zijn schoenen. Er was iets fijn aan dit moment. Iets eenvoudigs. Iets dat klopte.

Pablo kwam dichterbij en duwde zijn neus tegen Sari's schouder, zo hard dat ze bijna achteruit moest stappen.

“Ho!” zei Sari, en ze duwde zacht tegen zijn snuit. “Niet duwen. Netjes.”

Tot Sari's verbazing bleef Pablo inderdaad even stil. Hij schudde zijn hoofd en keek haar aan met die grote, donkere ogen.

Sam keek Sari aan. "Oké. Dat was... indrukwekkend."

Sari straalde. "Zie je wel!"

Luna, een lichtbruine merrie met een witte vlek op haar voorhoofd, kwam ook dichterbij en blies zachtjes door haar neus. Sam hield een appel omhoog.

"Voor jou," zei hij.

Luna nam hem voorzichtig aan. Niet gulzig. Net alsof ze wist dat ze beleefd moest zijn.

"Ze is net Greta," mompelde Sam.

Rik hoorde het en lachte. "Als Luna Greta was, dan zou ze jullie elke dag laten schoonmaken."

"Dan zouden we verhuizen," zei Sari meteen.

"Dat zou ik nog wel eens willen zien," zei Rik, en hij keek naar de boerderij alsof hij wist dat verhuizen niet meer zo makkelijk was als vroeger.

Sam voelde even iets in zijn borst trekken. Een klein gevoel dat hij niet helemaal kon benoemen. Het was alsof hij zich plots herinnerde dat niet alles vanzelfsprekend was. Dat ze geluk hadden met deze plek.

Greta stond ondertussen aan de rand van de weide en keek naar hen. Ze deed alsof ze gewoon controleerde